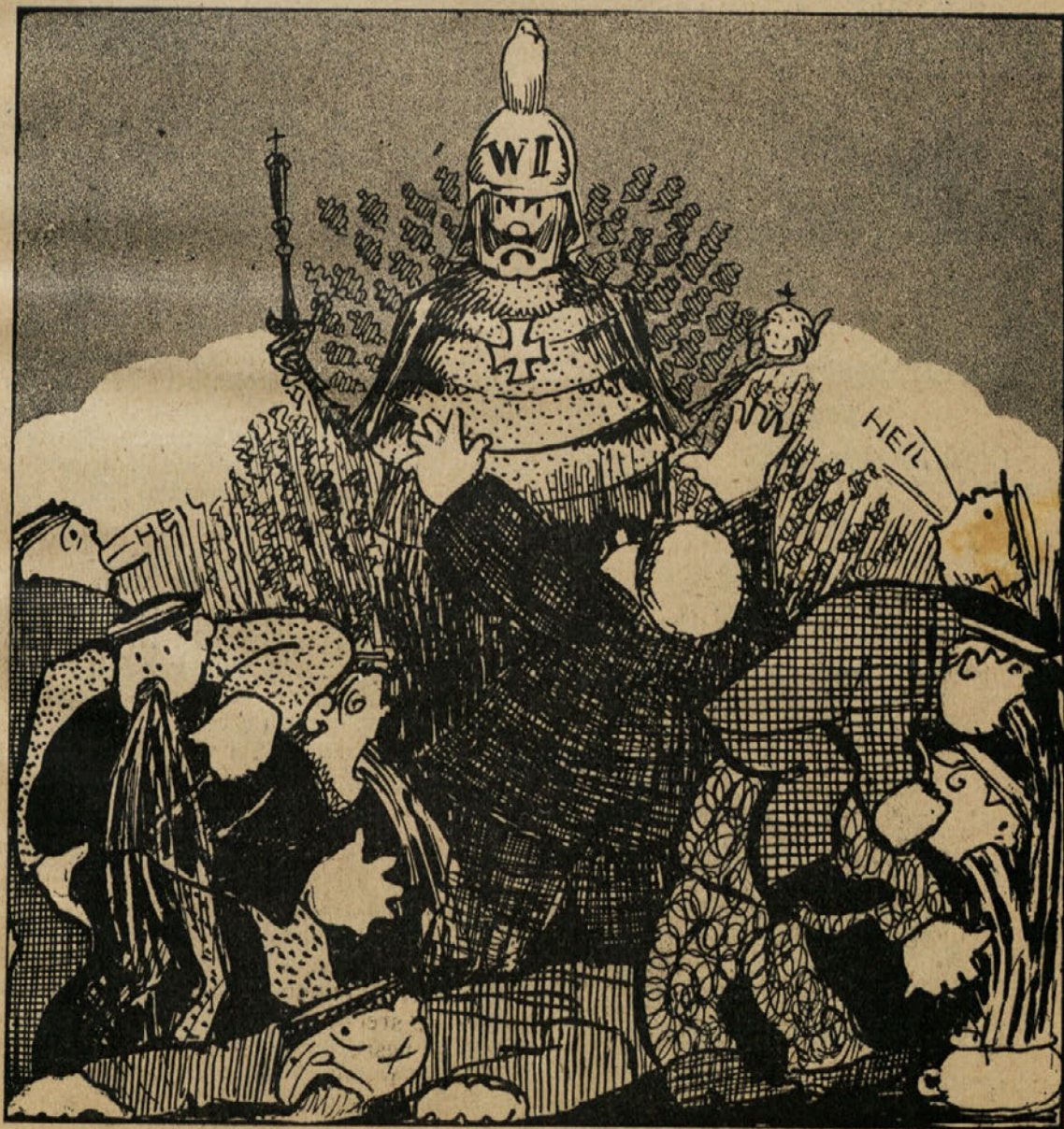

Zabavno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

Celovski volkstag. — Nemški kulturonosci na delu.

Konec Albanije.

Tu stojijo diplomati,
kdo jim zna kaj svetovati,
mrha zdaj na tleh leži,
Beg ve, kaj se z njo zgodi.

Tukaj trije — tamkaj trije,
vsak boji se homatije,
ko bi konj na nogah stal,
bi še kdo kaj zanjga dal.

Stal je lepe tisočake,
(dasi imel je vse napake),
zdaj pa misli vsak na to,
kdo denar povrnil bo.

Eden bi se zadovoljil,
(če bi drugi v to privolil),
da naj konj bi se delil . . .
A kdo kožo bo dobil?

Vreme.

Otrok je kakor aprilsko vreme: nekaj
časa se smeje — potem pa je — mokro.

Slovo.

Dragi sin — ostani priden — piši včasih — pa sem pa tja si vrat umij.

Ljuba Neža!

Gospod F. in njegova žena sta se prepirala. Nazadnje sta se zaradi nekega njenega klobuka sodnijsko ločila. Ker nista imela otrok, sta to lahko opravila. Ona je odšla k svojim staršem, on pa je ostal v stanovanju in v službi, kot doslej. Mesto žene vzel si je pridno kuharico, ki naj bi mu opravljala gospodinjstvo. S tem je zadovoljil svojemu želodcu, ne pa svojemu srcu. — Zato začne premišljevat, kako bi si pomagal iz te zadrege. Pametna misel! Vzame košček papirja in napiše: »Ločen mož, bi se rad seznanil z damo, ki jo je morda enaka usoda zadela.« Nese ta listek v uredništvo nekega dnevnika, ter naroči, to v oglasih natisniti. Čez nekaj dni dobi povoljen odgovor z dostavkom: »Pošljite mi en ženski klobuk, in pričakujte me v nedeljo ob 7. uri zjutraj na državni postaji. Po Vašem klobuku me boste spoznali.« V nedeljo se gospod F. lepo napravi, vzame palico ter gre na postajo. Vlak pridrdra, ter se ustavi. Množica ljudi se vsuje iz vagonov. Res, iz drugega razreda pride neka gospa z njegovim klobukom na glavi. Gospod F. hiti proti njej, kako pa se prestraši, ko zagleda pod svojim klobukom nekdanjo svojo ženo!

Novi rod.

Perica Marjeta je imela hčerko Olgo. V to se je zaljubil neki uradnik in jo poročil. Par mesecev pozneje pride Marjeta obiskat svojo hčer. Pri odhodu ji pravi gospa Olga: Bog vari, da bi me klicali Olga, ali da bi me tikali, sicer bodo ljudje mislili, da sem v sorodu s tako nizkimi ljudmi, kakor ste vi . . .

Konkurenca.

Mati je učila hčerko Miciko: »Kadar greš na sprehod, nikar ne hođi z učiteljevo Danico, ker je lepša kot Ti; rajše pojdi z mesarjevo Lojzko.« — »Zakaj?« vpraša hčerka. — Mati: »Ako vaju sreča kak gospod, se gotovo zaljubi v lepšo!«
Kako so prišli keбри v Kobil'vi dol.

Sreča.

— O, prijateljica, kako te zavidam za tvoje doživljaje.

— Kakšne doživljaje?

— No, najprej si bila nesrečno zaljubljena, potem si bila srečna zaročenka in nevesta, potem si bila zapuščena, potem si se srečno omožila, a ker je bil tvoj zakon nesrečen, si zdaj srečno ločena . . . O, kako te zavidam.

I.

II.

Ljubaneža!

Neka koketka je imela vsake kvatre drugega zaročenca. Nekoč jo vpraša neki gospod: »Gospodična, prosim, kolikokrat pa ste bili že zaročeni?« Koketka: »Prav natančno ne vem. Ako hočete prav natančno vedeti, pojdite v zastavljalnico in vprašajte, koliko mojih prstanov je tam zastavljenih.«

Šola.

Kdor želi časti in slave,
naj pomisli na težave,
saj veli pregovor tak:
vsak začetek je težak.

Težka pot je učenosti,
knjig nikoli ni zadosti,
kar se danes naučiš,
jutri iz glave izgubiš.

Kdor želi do cilja priti,
mora mnogo se truditi,
poleg tega je denar
tudi tukaj glavna stvar.

Janezek doma je rajal,
javno platno je prodajal,
ko je šesto leto štel —
je v domačo šolo šel.

Janez Cmok doma poseda,
in v bodoče čase gleda,
misli si: »Ti Janez Cmok,
je-li žep dovolj globok?«

Le pomisli in računaj,
kaj Ljubljana, kaj je Dunaj,
predno bo iz fanta kaj,
to bo vedno: daj, daj, daj.

Zdaj za knjige in pisanje,
za obleko, stanovanje,
za šolnino in Bog ve,
kaj še k temu zraven gre.

Če je Janez talentiran,
res bo enkrat doštudiran,
ampak predno bo gospod,
treba šteti bo povsod.

A če se izkaže v šoli,
in si pravi stan izvoli,
lahko bo povrnil nam,
kar za njega zdaj izdam.

Janezek pa v šolo hodi,
pridno se uči povsodi,
vse kar sliši, zna in ve,
bere, piše: a, b, c.

Sam se v prvo klopi je vsedel,
tiho, mirno se je vedel,
kar učitelj govori,
vse si v glavi obdrži.

Enkrat ga učitelj vpraša:
»Dve in dve, no, kaj to znaša?«

Janezek odgovori:
»Dve in dve to štiri st'ri.«

Zdaj učitelj ga pohvali,
da otroci so zijali,
pravi: »Dobro, mali mož,
ti v računstvu dober boš.«

Vsi, otroci, se zgledujte,
Cmoka Janeza spoštujte,
če bo šlo naprej tako,
lahko kaj iz njega bo.«

Zdaj se Janezek oglasi,
pravi tiho in počasi:
»Oče rekli so za god,
da bom enkrat še gospod.«

Šola se je krohotala,
vendar to ni prazna šala,
in učitelj govori:
»Vse to lahko se zgodi.«

V kuhinji.

„Sama ne vem, kaj je v tem loncu, ali pomije ali juha.“
„E, kar nalij, bodo že drugi pogruntali, kaj da je.“

Pred Valvazorjevimi spomenikom.

„Zakaj pa Valvazor tako roko steguje?“
„Zato, ker bi že rad enkrat vedel, koliko stane tista podrtija na oni strani.“

Ljuba Neža!

Šolski nadzornik, ki je imel naslov »šolski svetnik«, pove po nadzorovanju učitelju, da so njegovi učenci premalo uljudni, n. pr. če enega učenca, ki se imenuje recimo Tonče Zaloker, vprašam: Kako se imenuješ? nato ne sme učenec odgovoriti: Tonče Zaloker, ampak: gospod šolski svetnik, jaz se imenujem Tonče Zaloker, ali Tonče Zaloker, gospod šolski svetnik!

Učitelj opomni potem učence in jih podučí po naročilu gospoda nadzornika in pove, kako morajo učenci prihodnjč na gospodovo vprašanje odgovarjati.

Ko po preteku enih par mesecev gospod nadzornik zopet pride nadzorovat, razlaga učitelj ravno iz zgodb, in sicer od podedovanega greha. Gospod nadzornik hitro poprime za besedo in vpraša enega izmed učencev: Povej mi kaznjive besede božje na Adama!

Učenec odgovori: Zemlja naj bo prokleta zaradi tebe, gospod šolski svetnik.

Hitro se obrne nadzornik od učenca proč in vpraša drugega: Povej mi besede božje, ki jih je rekel kači!

Učenec hitro odgovori: In po tvojem trebuhu se plazi, gospod šolski svetnik.

dovljaj zupnik, živga sveta!
Gospod nadzornik v zadregi, dá hitro z roko znamenje, da se učenec usede in reče zraven sedečemu, povej ti naprej!

Učenec pove: In prah naj ješ vse dni tvojega življenja, gospod šolski svetnik.

Nadzornik hitro dá roko učitelju in se brzih korakov odstrani.

Tako hitro še nikoli ni končal nadzovanja, kakor sedaj. P. T.

Zakonski pogovor.

Žena: »Ti si res starokopitnež.«

Mož: »Zakaj pa?«

Žena: »Zato, ker hočeš imeti celo kopico otrok.«

Kranjec in Korošec.

Neki Kranjec je prodajal pehare po Koroškem. Na svoji poti pride tudi v neko hišo, kjer je zagledal čuden prizor: mož je čepel pod mizo, okoli mize pa je z metlo v roki razgrajala žena in zdajpazdaj doseгла s krepkim sunkom svojega moža. Mož je milo jokal in prosil milosti. Ko zagleda Kranjca s peharji pri vratih, mu pravi: »Ali se Vam možem na Kranjskem tudi tako godi?«

»O, še hujše,« odgovori Kranjec, »pri nas pred ženskami niti jokati ne smemo!«

Berchtold in Vid (kličeta avstrijskega oficirja na pomoč): »Pomagajte, pomagajte! Zviti Albanci so naju slekli in nama odnesli obleko, da bi se v tem času, ko midva naga sediva tu, lahko pripravili na revolucijo!«

Oficir: »O, brez skrbi, gospoda, naša država je ustrojena tako dobro, da vama pripravi obleko tekom 9 dni, medtem ko se bodo Albanci pripravljali 10 dni na revolucijo . . .«

Praksa.

Gostilničar: »Gospod slikar, ali boste dali meni to sliko?«

Slikar: »Kaj pa Vam bo, oče, ta slika?«

Gostilničar: »Veste, gospod, ko je bil lansko leto pri meni na stanovanju tudi neki slikar, mi je podaril ravno tako sliko, kot je ta. Obesil sem jo na zid in muhe nikamor niso sedale tako rade in svojih ostankov niso nikjer puščale tako, kakor na tisti sliki. In letos bi jo še posebno rabil, ko imam tako mnogo gostov!«

*

Kmet (v mestu): »Gospod policaj, kje pa je tisto, kje se gre tja, saj vedo, kam . . .?«

Policaj: »Ja, ja, saj vem, kaj mislite . . . Veste, ta stvar je namreč tako: Pojdite na desno, potem v stransko ulico, potem na levo in nato zopet na desno, par korakov naprej, pa ste tam . . .«

Kmet: »Oh, hvala lepa, gospod policaj, smo že tam, smo že tam.«

*

Prvikmet: »Ti, zakaj pa ta gospa ne stanuje več v 'Hotelu pri Debeli kravi'? . . .«

Drugi kmet: »Zvedela je, da so temu hotelu izrekli 'Hotel pri Debeli kravi' šele takrat, ko se je ona naselila v njem.«

*

Iz šole. Deček prosi na stran. »Saj si šele včeraj bil,« pravi učitelj. Bočki.

*

V lekarni. V lekarno pride možakar ter zahteva caherlina. »Ali ga želite imeti v zavitku ali steklenici,« vpraša lekarnar. — »E«, odvrne možakar, »dajte mi ga za dva krajcarja kar tu notri,« ter odpre srajco na vratu vsaksebi.

Bočki.

Gospa je prišla v trgovino J. in zahtevala finega sira. »Ga nimamo!« se kratko odreže vajenec.

Ta predrzen odgovor je pa ravno slišal šef. Pritisnil je pobu klofuto in ga podučil, da naj v takem slučaju ponudi blago slabše kvalitete. Za kazen ga je pa prestavil v oddelek za papir.

Zgodilo se pa je, da je ona gospa rabila papir. Stopi zopet v trgovino J. in zahteva Closetpapir. »Oprostite gospa, ta papir nam je pa čisto pošel«, odgovori fant. »Jutri s prvim vlakom ga dobimo. Za danes bi bil pa morebiti šmirgelpapir dober; tega je pa dosti v zalogi.«

Ljubaneža!

Na trg v Krškem so prinesle ženske jajca iz Brežic. »Za božjo voljo,« je začela tarnati neka dama, »kam pa pridemo; kmalu bo vsako jajce dvajset vinarjev.«

»Je že buh pumagi,« odgovori babnica, »vejo, Matheis je z jajcam poskočil.«

Zgodba o kebrih.

Svet je postal hudoben, toda še ne ves. Semtertje so še bili kraji, kot n. pr. Kobilji dol, kjer so bili ljudje še dobri, nepohujšani. Zato jim je Bog prizanašal dolgo časa, da jim ni poslal kazni božje, da niso imeli toliko škode, kot drugi hudobneži. Ni se jim zatorej čuditi, ako še niso poznali kebrov, ko jih je že cel svet imel. Ker so pa v Kobiljem dolu brihtni ljudje, so jih tudi sami kmalu dobili brez božje pomoči.

Nekoč je šel neki mož v Ljubljano. Ko jo primaha do prvega češpljevega drevesa, zapazi, da otroci tresejo kebre, a on je mislil, da so češplje že zrele in da jih tresejo; bilo je pa zgodaj poleti. »Šment«, si je mislil: »dobro bi bilo domov eno stari nesti, da se ne bo kregala.« Vprašal je torej, če so že češplje tu v Ljubljani zrele. Otroci so mu to smehljaje zatrjevali in so mu še pristavili, da so že dobre za jesti. Takoj je poprosil za eno češpljo, a rekel je, da jo sam ne bo pojedel, ker ne mara za sladke reči, ampak nesel jo bo domov svoji sitni ženi. Otroci so se namuznili in poleg stoječi dečko mu je hitro dal en zavitek, ter mu rekel, da so notri češplje. Rekel mu je, da ne sme do doma nič odvijati, sicer se mu bodo vse češplje pomečkale. Kobiljčan ga je slušal ter se mu prav lepo zahvalil za darilo in je šel naprej.

Kobiljčan ga je slušal ter se mu prav lepo zahvalil za darilo in žel naprej, Kobiljčan, ves vesel, je hodil žvižgaje

po Ljubljani, ter ga je na ta račun sunil po eno merico v vsaki gostilni.

Ko je bila že temna noč, se je Kobiljčan precej načivkan vračal domov. Žena ga je vsa razljučena pričakovala pred vrati. Ko je prišel mož do svoje bajte, ga je začela žena obkladati z najslajšimi primki, a on ji je smehljaje rekel: »Ne huduj se, Špela, nekaj sem ti prinesel; boš videla kakšne češplje imajo Ljubljančani!«

Špela je bila s temi besedami takoj potolažena, ter je nestrpnost pričakovala, kaj bo mož izmotal iz papirja. »Glej bližje semkaj, da boš bolje videla!« je rekel mož. Komaj pa se žena skloni nad ravno odmotani zavitek, pa so ji buhnili v obraz brenčeči kebri . . . »O, Bog, in svet križ božji . . .?« je začela vikati, med tem pa so kebri odfrčali skozi odprto okno. Možiček je ves v strahu zlezel za peč — in pričakoval trepetaje hude ure.

Kadar je bila Špela dovolj huda, takrat je to tudi zvedel možev hrbet, kajti žena ga je začela obdelavati kot mlatič snop. En tak »špas« sta napravila tudi ta večer, pa to je možiček hitro pozabil.

Kobiljčani so kmalu zvedeli za vso stvar in od takrat se je pričelo za »češpljevega kebra« slabo življenje. Ubogi mož pa ni smel nikdar več iz Kobiljega dola, ker so se bali, da bi potem zopet kake druge zveri ne privlekel s seboj.

Za kazen imajo Kobiljčani kebre, katerih ne morejo odpraviti . . .

Najnovejša poročila.

Celovec, dne 21. junija 1914. Ker slovenski vojvodski prestol ni pred Slovenci več varen, so Vsenemci na današnjem zborovanju sklenili, da prenese vojvodski prestol v Berlin.

Celovec, dne 21. junija 1914. Vsenemci so na današnjem zborovanju sklenili, da zaplankajo Grünov spomenik v Ljubljani, da ga ne bodo onečaščali slovenski pogledi.

Trst, 21. junija 1914. Ker so Italijani spoznali, da tržaški Slovenci ne marajo njih 2000letne kulture, so jim začeli ponujati svojo najnovejšo kulturo v obliki bomb.

Dunaj, 24. junija 1914. Da ne bo Ljubljana vsled prepovedi vsesokolskega zleta oškodovana, je vlada pripravljena dovoliti velik shod nemških turnarjev.

Ljubljana, 28. junija 1914. Čudež. Obe stranki v Ljubljani sta sklenili, da sprejmeti Korošce skupno in da se priredi skupen izlet na Gosposvetsko polje. Tudi slovensko gledališče se odpre.

Pariz, 26. junija 1914. Neka tukajšnja tvrdka filmov je dobila naročilo iz Ljubljane, da izgotovi za »Kršč. soc. Zvezu« sledeče filme: Sveta Neža, Lurška pastarica, Vodiška Johanca in Kamila, zapeljana devica.

Drač, 27. junija 1914. Ker se bliža poletje bo Wied vsled hude vročine s celo družino odšel kmalu na kako letovišče.

Na potu iz Albanije.

Pri zdravniku.

„Ker se ne pustite preiskati, vam lahko samo to svetujem: ako Vas bo prihodnjič zopet trebuh bolel, pojdite k zobozdravniku, ali pa v Lurd.“